

**UCHWAŁA NR XXXV/436/14
RADY GMINY ZBROSŁAWICE**

z dnia 20 stycznia 2014 r.

w sprawie przekazania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gliwicach skargi Państwa Ewy Klimowicz, Leszka Klimowicz, Wandy Twardawy, Piotra Twardawa, Mieczysławy Ziętek, Mieczysława Ziętek, Sylwii Plaza, Elżbiety Plaza, Waldemara Plaza dotyczącej uchwały Rady Gminy Zbrosławice Nr XII/114/07 z dnia 26 października 2007 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Zbrosławice dla południowo-wschodniego obszaru sołectwa Szalsza

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 z późn. zm.), Rada Gminy Zbrosławice uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Przekazuje się Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gliwicach skargę z dnia 17 grudnia 2013 r. Państwa Ewy Klimowicz, Leszka Klimowicz, Wandy Twardawy, Piotra Twardawa, Mieczysławy Ziętek, Mieczysława Ziętek, Sylwii Plaza, Elżbiety Plaza, Waldemara Plaza na uchwałę Rady Gminy Zbrosławice Nr XII/114/07 z dnia 26 października 2007 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Zbrosławice dla południowo-wschodniego obszaru sołectwa Szalsza, wraz z odpowiedzią na skargę.

2. Faktyczne i prawne argumenty odpowiedzi na skargę zawiera uzasadnienie do niniejszej uchwały.

§ 2. 1. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Zbrosławice, zobowiązując go do przekazania skargi wraz z aktami sprawy i niniejszą uchwałą do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach.

2. Do podejmowania wszystkich czynności w toku postępowania i reprezentowania Rady Gminy Zbrosławice przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Gliwicach upoważnia się Wójta Gminy Zbrosławice.

3. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 2 dotyczy także ewentualnego postępowania kasacyjnego.

4. Wójt Gminy może ustanowić pełnomocników procesowych.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy

Jan Fels

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 54 ust.2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 270) Rada Gminy Zbrosławice przekazuje odpowiedź na skargę złożoną przez Państwo Ewę Klimowicz, Leszka Klimowicza, Wandę Twardawą, Piotra Twardawą, Mieczysława Ziętek, Mieczysława Ziętek, Sylwię Plaza, Elżbietę Plaza, Waldemara Plaza oraz wnosi o jej odrzucenie, ewentualnie oddalenie.

Rada Gminy Zbrosławice przekazuje Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gliwicach złożoną w dniu 19.12.2013r. przez Skarżących: Ewę Klimowicz, Leszka Klimowicza, Wandę Twardawą, Piotra Twardawą, Mieczysława Ziętek, Mieczysława Ziętek, Sylwię Plaza, Elżbietę Plaza, Waldemara Plaza, skargę dotyczącą uchwały Rady Gminy Zbrosławice nr XII/114/07 z dnia 26 października 2007r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Zbrosławice dla południowo-wschodniego obszaru sołectwa Szalsza.

Skarżący w dniu 22.10.2013r. wystosowali do Rady Gminy Zbrosławice wezwanie do usunięcia naruszenia prawa ustaleniami zawartymi w § 5 ust.1, ust. 3 pkt 1 i ust.5 pkt 6 i pkt 7 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Zbrosławice dla południowo - wschodniego obszaru sołectwa Szalsza, przyjętego Uchwałą Nr XII/114/07 z dnia 26 października 2007 r., które według Skarżących pozbawiają ich ochrony i naruszają prawo własności, prawo do godnego zamieszkiwania, prawo do wypoczynku, prawo do ciszy i spokoju w miejscu zamieszkania.

W dniu 27 listopada 2013 r. Rada Gminy Zbrosławice podjęła uchwałę nr XXXIII/411/13 w sprawie nieuwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa uchwałą Nr XII/114/07 z dnia 26 października 2007 r. szczegółowo odnosząc się do ww. zarzutów w uzasadnieniu przedmiotowej uchwały.

W dniu 19 grudnia 2013 r. Skarżący, na podstawie art. 101 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 594) oraz art.3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.) za pośrednictwem Rady Gminy Zbrosławice wnieśli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na uchwałę Nr XII/114/07 z dnia 26 października 2007 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Zbrosławice dla południowo-wschodniego obszaru sołectwa Szalsza.

Skarżący w ww. skardze zarzucają:

1. naruszenie art. 1 ust. 2 pkt 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (zwanej dalej ustawą), poprzez wprowadzenie ustaleń planu naruszających prawo własności, a nie wynikających z delegacji przepisu art. 15 ustawy, co oznacza, że wprowadzono je bez ustawowego upoważnienia, z przekroczeniem władztwa planistycznego, co stoi w sprzeczności z Konstytucją RP;
2. naruszenie art. 6 ust.2 pkt 2 ustawy, poprzez pozbawienie Skarżących prawa do ochrony własnego interesu prawnego, w związku z dopuszczeniem prawa zabudowy w granicy nieruchomości z pominięciem interesów prawnych i faktycznych właścicieli nieruchomości sąsiednich;
3. naruszenie zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 31 ust. 3 Konstytucji, poprzez nieproporcjonalne ograniczenie praw Skarżących w stosunku do ingerencji w ich sferę uprawnień. Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób.
4. naruszenie obowiązku państwa wynikającego z Konstytucji RP tj. równej dla wszystkich ochrony prawa własności i innych praw majątkowych, zgodnie z art. 64 ust. 3 Konstytucji, poprzez uchwalenie przepisu prawa miejscowego pozbawiającego Skarżących mechanizmów ochrony prawa własności, realnie zagrożonego następstwami wykonywania prawa własności przez właściciela innej sąsiedniej nieruchomości. Własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w takim zakresie, w jakim nie narusza to istoty prawa własności;
5. naruszenie art. 140 i 144 kodeksu cywilnego, poprzez działanie z naruszeniem zasady poszanowania własności Skarżących i naruszenie ich prawa do ochrony przed immisją;
6. Naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 8 i pkt 9 ustawy – Prawo budowlane, poprzez umożliwienie dowolnego usytuowania na działce budowlanej obiektu budowlanego, bez poszanowania uzasadnionych interesów osób trzecich, co stoi w rażącej sprzeczności z jego dyspozycją.

Odnosząc się do powyższych zarzutów skargi, stwierdza się, co następuje:

Przepis art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy nie zawiera ograniczeń co do określenia rodzaju przeznaczenia terenu. Według ww. przepisu, w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Przepis ten nie zawiera żadnych zastrzeżeń i ograniczeń co do linii rozgraniczających, czy przeznaczenia terenu, poza uznaniem ich za obowiązkowe ustalenie planu. Dodatkowych ograniczeń w tym zakresie nie można również wywieść z przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wydanego na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy. Wskazane rozporządzenie określa wymagany zakres projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w części tekstowej i graficznej. W paragrafie 4 określone zostały szczegółowo wymogi dotyczące stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego. Ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zatem zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów.

Powyższe zostało w zaskarżonej uchwale zachowane.

Ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu. Te ustalenia zaskarżana uchwała także zawiera.

Pogląd, że w świetle art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy, dopuszczalne jest ustalenie dla jednego terenu różnych funkcji (różnych przeznaczeń), pod warunkiem że wzajemnie się one nie wykluczają i nie są ze sobą sprzeczne, znajduje także swoje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych (patrz NSA w wyroku z dnia 9 lutego 2011 r. II OSK 1962/11, CBOSA, nsa.gov.pl).

Kwestionowane przez Skarżących zapisy planu miejscowego dopuszczają możliwość realizowania na tym samym terenie zabudowy mieszkaniowej z możliwością lokalizacji usług nieuciążliwych. Zapisy te nie są ze sobą sprzeczne ani nie wykluczają się wzajemnie.

Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ograniczające prawo własności podlegają ocenie z punktu widzenia zachowania konstytucyjnej zasady równości, w tym istnienia uzasadnionych kryteriów zróżnicowania sytuacji prawnej poszczególnych adresatów norm prawnych.

Gmina mając wyłączną kompetencję do planowania może, pod warunkiem, że działa w granicach i na podstawie prawa, samodzielnie kształtować sposób zagospodarowania obszaru podlegającego jej władztwu planistycznemu. (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Kielcach z dnia 6 kwietnia 2010 r. II SA/Ke 268/09). Działanie w granicach i na podstawie prawa oznacza zgodność z przepisami prawa rangi ustawowej, na podstawie których Rada Gminy dany akt uchwała. W konkretnym przypadku zaskarżana uchwała jest zgodna z przepisami obowiązującego prawa materialnego, na podstawie których została podjęta.

Ochronę interesów osób trzecich należy oceniać w kategoriach obiektywnych, a to oznacza, że odnosi się ona do uprawnień wynikających z przepisów ustawowych. Skoro zatem w przepisach rangi ustawowej (ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) określono kompetencje Rady Gminy wraz z określeniem zakresu jej władztwa planistycznego, a zaskarżana uchwała jest z nimi zgodna, to nie można mówić o naruszeniu interesów Skarżących, bowiem oznaczałoby to, że sama ustawa owe interesy narusza.

Podobnie należy rozpatrywać kwestię sytuowania budynków na działce. Zagadnienie to reguluje § 12 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75, poz. 690 ze zm), który w ust. 2 jednoznacznie stwierdza, że sytuowanie budynku w przypadku budynku zwróconego ścianą bez otworów okiennych lub drzwiowych w stronę tej granicy, dopuszcza się w odległości 1,5 m od granicy lub bezpośrednio przy tej granicy, jeżeli wynika to z ustaleń planu miejscowego albo

decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Oznacza to, że skoro akt rangi wyższego rzędu określa sformalizowane zasady dotyczące sytuowania budynków na działce a ustalenia planu są z tym aktem zgodne, to kwestie jakichkolwiek ograniczeń w wykonywaniu prawa własności lub niezgodności ww. ustaleń z przepisami prawa są pozbawione racji.

Ponadto w § 8 rozporządzenia w celu określenia wymagań technicznych i użytkowych wprowadzono podział budynków na grupy wysokości i dla budynków niskich ustalono wysokość do 12 m włącznie nad poziomem terenu lub mieszkalne o wysokości do 4 kondygnacji nadziemnych włącznie.

Powyższe ustalenia planu są zgodne z ww. wymaganiami technicznymi, co jednocześnie oznacza ich zgodność z przepisami obowiązującego prawa.

Zgodnie z art. 6 ust.2 pkt 2 ustawy każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich oraz ochrony własnego interesu prawnego przy zagospodarowaniu terenów należących do innych osób lub jednostek organizacyjnych.

Wobec ustawowego obowiązku uwzględniania w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym prawa własności, przy kształtowaniu ustaleniami planu miejscowego sposobu wykonywania prawa własności należy pamiętać o zasadach konstytucyjnych, z których wynika m.in., że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji), a także że społeczna gospodarka rynkowa jest oparta na wolności działalności gospodarczej, własności prywatnej oraz solidarności, dialogu i współpracy partnerów społecznych (art. 20 Konstytucji).

Prawo własności znajduje się pod ochroną Konstytucji RP, natomiast plan miejscowy stanowi niewątpliwą ingerencję w prawo własności, jednakże ingerencja ta, z woli ustawodawcy, jest dopuszczalna i zgodna z prawem. Granice, w których następuje korzystanie z prawa własności są bowiem wyznaczone zarówno przez art. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym jak i art. 140 Kodeksu cywilnego. Granice te określają ustawy i zasady współżycia społecznego.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w sprawie II OSK 1191/2007 ustawą upoważniającą do podejmowania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego jest ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Przepisy tej ustawy dość szeroko określają granice w jakich gmina może podejmować władne rozstrzygnięcia w sferze planowania przestrzennego. Ustawa czyni miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego instrumentem przyznanych jej uprawnień zwanych władztwem planistycznym. Władztwo to obejmuje kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie m.in. miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Ingerencja ta może się dokonywać wyłącznie na zasadzie poszanowania porządku prawnego i nie może prowadzić do nadużycia przysługujących gminie uprawnień. Uprawnienia te zostały określone w akcie rangi ustawowej, jakim jest ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, z którym zaskarżany akt prawa miejscowego jest zgodny.

Ingerencja w sferę prawa własności musi pozostawać w racjonalnej i odpowiedniej proporcji do wskazanych celów, dla osiągnięcia których ustanawia się określone ograniczenia, przy czym ograniczenia te winny być dokonane wyłącznie w formie przepisów ustawowych. Raz jeszcze należy zwrócić w związku z tym uwagę, że przepisami tymi są regulacje zawarte w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Powyższe oznacza zatem, że w zaskarżanej uchwale brak jest ograniczeń w wykonywaniu prawa własności, bowiem ustalenia planu są z ustawą i wydanymi na jej podstawie aktami wykonawczymi zgodne. Wszystkie ustalenia planu są oparte na przepisach prawa i żadne z nich poza te normy nie wykracza.

Powyższe, w kontekście zarzutu naruszenia zasady proporcjonalności, wyrażonej w ustawie zasadniczej, oznacza także, że zgodnie z Konstytucją, każda ingerencja w prawa człowieka winna uwzględniać wytyczne wynikające z art. 31 ust. 3 ustawy zasadniczej. Przepis ten został umiejscowiony w rozdziale II Konstytucji „Wolności, prawa i obowiązki człowieka i obywatela”. Z umiejscowienia przepisów w określonej części ustawy zasadniczej można wnioskować o znaczeniu terminów przez nią użytych i relacjach pomiędzy poszczególnymi jej przepisami. Logiczne uszeregowanie norm zawartych w rozdziale II ustawy zasadniczej pozwala przyjąć, iż art. 31 ust. 3 Konstytucji, jako zasada ogólna, odnosi się do wszystkich praw i wolności określonych w tym rozdziale. Zgodnie z tym przepisem ograniczenia praw i wolności muszą być:

1) wprowadzone wyłącznie w formie ustawy,

2) zgodne z konstytucyjną zasadą proporcjonalności.

Skoro ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jest aktem, którego przepisy nie naruszają zasady proporcjonalności, a zaskarżana uchwała jest z ww. ustawą zgodna, to zarzut naruszenia powyższej zasady jest bezzasadny. Dla oceny, czy rzeczywiście nastąpiło naruszenie

zasady proporcjonalności (zakazu nadmiernej ingerencji), konieczne jest bowiem udzielenie odpowiedzi, czy wprowadzona regulacja ustawodawcza jest w stanie doprowadzić do zamierzonych przez nią skutków, po drugie, czy regulacja ta jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest powiązana i po trzecie, czy efekty wprowadzanej regulacji pozostają w proporcji do ciężarów nakładanych przez nią na obywatela. Ocena powyższa dotyczy jednak aktu rangi ustawowej, w konkretnym przypadku, ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a nie uchwały Rady Gminy, jako aktu prawa miejscowego wydanego na podstawie upoważnień zawartych w aktach rangi ustawowej.

W kontekście powyższych wyjaśnień uznać należy, że nie można wywieść wniosku, iż ustalenia planu określające przeznaczeniem terenu jako funkcja mieszkaniowa z dopuszczeniem usług nieuciążliwych są niezgodne z prawem. Pojęcie usług uciążliwych, czy usług nieuciążliwych należy rozpatrywać w kontekście przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 z późn. zm.). Zważywszy na treść art. 3 pkt 39 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.), w związku z art. 3 ust. 1 pkt 15 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, pojęcie „środowisko” zdefiniowane zostało w ujęciu szerokim, jako ogół elementów przyrodniczych, w tym także przekształconych w wyniku działalności człowieka, a w szczególności powierzchnia ziemi, kopaliny, wody, powietrze, krajobraz, klimat oraz pozostałe elementy różnorodności biologicznej, a także wzajemne oddziaływania pomiędzy tymi elementami.

Pod pojęciem usług nieuciążliwych należy zatem rozumieć każdą inną działalność usługową, nie produkcyjną, niż:

- wymienioną w odrębnych przepisach - przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko takie, dla którego oddziaływanie wykracza poza granice działki objętej inwestycją oraz niezależnie od powyższego,
- dla którego raport o oddziaływaniu na środowisko (jeśli obowiązek sporządzenia raportu wynika z przepisów odrębnych) wykaże znaczące oddziaływanie na środowisko.

Rada gminy uchwalając plan miejscowy nie może definiować uciążliwości w sposobie dopuszczalnego zagospodarowania terenu, lecz musi uciążliwość tę postrzegać przez pryzmat pojęć używanych w aktach prawa powszechnie obowiązującego ustalających ich znaczenie normatywne, aby ustalenia planu miejscowego dotyczące przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu były spójne z prawem powszechnie obowiązującym, szczególnie w procedurach, dla których plan miejscowy stanowi podstawę oceny dopuszczalności zagospodarowania terenu w sposób zamierzony przez podmioty, którym przysługują prawa do danego terenu.

Jednocześnie należy mieć na uwadze, że pod pojęciem usług nie zawiera się działalność produkcyjna, czy przemysłowa, która to posiada niezależnie oznaczenie w planie miejscowym.

Wobec powyższego przedsięwzięcia mogące negatywnie oddziaływać na środowisko według przepisów rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. 2010 nr 213 poz. 1397 ze zm.) nie byłyby wykluczone pod warunkiem, że:

- raport (jeśli jest wymagany) nie wykazuje znaczącego oddziaływania, lub
- raport nie jest wymagany
oraz (niezależnie od powyższego)
- oddziaływanie nie wykracza poza granice działki, na której planuje się realizację przedsięwzięcia – usługi.

Takie uregulowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są prawnie dopuszczalne.

W kontekście naruszenia art. 140 i 144 kodeksu cywilnego, podnieść należy, że w sferze publicznoprawnej granice dopuszczalnej ingerencji władczej w prawo własności wyznaczają przepisy prawa administracyjnego. Przepisy prawa cywilnego nie mogą stanowić samostojącej podstawy do wyprowadzenia interesu prawnego jednostki i skutecznego zarzutu jego naruszenia. Granice dopuszczalnej ingerencji władczej w zakresie prawa własności ograniczonej w wyniku przyznania władzy samorządu gminnego kompetencji kształtowania ładu przestrzennego przez stanowienie przepisów prawa miejscowego (miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego) wyznaczają przepisy

prawa administracyjnego (II OSK 1308/10, wyrok NSA W-wa 2010-09-01, LEX nr 746459). W omawianym kontekście warto wspomnieć, że również Sąd Najwyższy uznał, iż: "uprawnienia właściciela określone w art. 140 Kodeksu cywilnego zawsze doznawały ograniczeń ze względu na ważne potrzeby społeczne (...). Prawo własności, w szczególności prawo własności nieruchomości, nie jest zatem "święte", lecz z istoty swojej ograniczone - i to ograniczone zarówno "od zewnątrz" tj. co do korzystania z prawa o określonej treści, jak i "od wewnątrz", tzn. w swojej treści. Wynika to ze sposobu odesłania do obowiązujących ustaw i do zasad współżycia społecznego (jako instrumentów ograniczenia "zewnętrznego", określają one bowiem ramy korzystania z prawa) oraz do społeczno-gospodarczego przeznaczenia tego prawa (z którym korzystanie ma być zgodne, a zatem przeznaczenie to znajduje się "wewnątrz"). W tych warunkach odesłanie do obowiązujących ustaw także oznacza, że ustawowo można - w interesie publicznym, nie zaś w dowolnym - własność ograniczyć, oczywiście z zachowaniem zasady proporcjonalności wywodzonej z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Należy jednak podnieść, że ograniczenia dotyczą wyłącznie ustaw, a nie wydanych na ich podstawie aktów niższego rzędu. Oznacza to także, że skoro ustawa jest zgodna z Konstytucją, to wydane na jej podstawie akty niższego rzędu skonstruowane zgodnie z jej przepisami również.

Na poparcie powyższego można zacytować tezy z orzecznictwa sądów administracyjnych, wg których „Żaden właściciel nieruchomości, planując jej wykorzystanie, określoną zabudowę, inwestycję, rodzaj działalności gospodarczej nie ma zagwarantowanego przepisami prawa określonego status quo, czy też pewnej gwarancji niezmienności otoczenia” (II SA/OI 936/10, wyrok wsa 2011-04-05 w Olsztynie LEX nr 993528). „Ani ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ani też żaden inny akt nie daje szczególnej ochrony interesowi indywidualnemu. Podobnie obowiązujący porządek prawny nie preferuje interesu publicznego. Co więcej oba interesy - indywidualny i publiczny - muszą być w działaniach administracji publicznej wyważane, a jeżeli wiąże się to z ograniczeniem praw podmiotów indywidualnych prawo przewiduje stosowne mechanizmy kompensujące” (II SA/Kr 923/10, wyrok wsa 2010-09-30 w Krakowie, LEX nr 753697). „Sąd unieważnia tylko wówczas plan miejscowy, gdy ograniczenie prawa własności w planie miejscowym nie ma uzasadnienia w obowiązującym prawie. Plan miejscowy może regulować, a nawet ograniczać prawo własności, ale tylko wówczas, gdy czyni to zgodnie z prawem” (II SA/Kr 1318/11, wyrok wsa 2011-12-21 w Krakowie LEX nr 1152784). Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Gminy Zbrosławice dla południowo-wschodniego obszaru sołectwa Szalsza, przyjęty Uchwałą nr XII/114/07 z dnia 26 października 2007 r. jest zgodny z prawem.

Podsumowując, akt planistyczny gminy jawi się jednoznacznie jako instrument kształtowania granic swobody właściciela przy korzystaniu z nieruchomości gruntowej. Zgodnie z wymogiem art. 140 k.c. w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości kształtują – obok innych relevantnych norm prawnych – właśnie ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Ww. plan miejscowy został przyjęty Uchwałą nr XII/114/07 z dnia 26 października 2007 r. Uchwała została podjęta na podstawie przepisów art. 18 ust. 2 pkt 5, art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz art. 14, 15 i 20 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w wykonaniu Uchwały Nr IX/131/03 z dnia 29 października 2003 r. Rady Gminy w Zbrosławicach w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmian miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Zbrosławice dla obszaru południowo-wschodniego sołectwa Szalsza. Procedura uchwalania ww. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego odbywała się zgodnie z prawem, przy pełnym uczestnictwie właścicieli nieruchomości. Na każdym etapie opracowywania projektu planu, a szczególnie przy wyłożeniu projektu planu do publicznego wglądu (dwukrotnie) i w dyskusjach publicznych, które odbyły się w dniach 7 listopada 2006 r. i 17 lipca 2007 r. właściciele nieruchomości mogli uczestniczyć w jego tworzeniu poprzez składanie wniosków i uwag. Przy tworzeniu ww. planu miejscowego wzięto pod uwagę wnioski właścicieli nieruchomości, istniejący już stan zagospodarowania obszaru objętego planem, oraz przeznaczenie obszaru w poprzednio obowiązujących planach zagospodarowania przestrzennego.

W związku z powyższym, uwzględniając przedstawione w uzasadnieniu do niniejszej uchwały wyjaśnienia, po dokonanej analizie sprawy, Rada Gminy Zbrosławice, stwierdza, że nie wystąpiła żadna z przesłanek powodująca naruszenie uchwałą nr XII/114/07 z dnia 26 października 2007 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Zbrosławice dla południowo-wschodniego obszaru sołectwa Szalsza przepisów prawa powszechnie obowiązującego.

Zapisy planu miejscowego są z aktami wyższego rzędu, na podstawie których zostały wydane, zgodne i spójne. W związku z powyższym Rada Gminy Zbrosławice uznaje przedstawione zarzuty za bezpodstawne i przekazuje skargę Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gliwicach, wnosząc o odrzucenie skargi, ewentualnie oddalenie.